

แรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้

Students' motivation and Chinese learning strategies at Maejo University

Received: 23/02/2564

Revised: 20/05/2564

Accepted: 22/05/2564

แพรวา รัตนทยา¹

Praewa Rattanataya¹

บทคัดย่อ

ปัจจุบันประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงได้กลายเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญทางการสื่อสาร และการติดต่อค้าขาย ประกอบกับ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ก็ได้เปิดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเพื่อรองรับกับความต้องการของตลาด อีกทั้งยังมีนักศึกษาให้ความสนใจลงทะเบียนเรียนเพิ่มขึ้นทุกปี

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 คน คัดเลือกตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง จากนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ และนักศึกษาคณะพัฒนาการท่องเที่ยว ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีนที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2561 โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ จากผลการวิจัยพบว่า 1) แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน ของนักศึกษามาจากปัจจัยภายนอก คือ นักศึกษามีความรู้พื้นฐานภาษาจีนมาก่อนที่จะเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และนักศึกษาคิดว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต 2) กลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามีความแตกต่างกันออกไป โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการคัดคำศัพท์ภาษาจีน นอกจากนั้นยังมีการศึกษาหาความรู้นอกชั้นเรียนด้วยตัวเองอีกด้วย

ผลงานวิจัยนี้ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการเรียน และปรับปรุงการสอนให้เหมาะสม เพื่อส่งเสริมความสามารถของนักศึกษาในการใช้ภาษาจีน

คำสำคัญ: แรงจูงใจในการเรียนภาษาจีน, กลวิธีการเรียนภาษาจีน

Abstract

Nowadays, Thailand is one of the tourist destinations for Chinese tourists. Chinese language became a beneficial tool for communication. Therefore, Maejo University sees the

¹อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, จังหวัดเชียงใหม่

¹Lutcher of Faculty of Liberal Arts Mae Jo University, Chiang Mai Province

**E-mail: praewa_ra@mju.ac.th

importance of it and has opened Chinese course for students who are interested to learn Chinese language. It is clearly seen that the number of students who take Chinese course increase every year.

The research aims at studying students' motivation towards studying Chinese language and Chinese learning strategies at Maejo University. The samples group was 19 students from faculty of Liberal Arts, majoring in English and school of Tourism Development who enrolled in Chinese language class at the Faculty of Liberal Arts, Maejo University in the first semester of academic year 2018. In-depth interview was used to collect the data.

According to the results, it was found that 1) the most significant of learning Chinese was from external factors, that is, students had their Chinese basic knowledge before enrolling in university level and it benefits their future career, 2) students used various Chinese learning strategies such as Chinese scripts writing, and self-learning.

The results of this study showed the factors of students' motivation toward of Chinese language learning and Chinese learning strategies at Maejo University. It can be implemented through teachers' instruction and as the guideline for designing the lessons in order to enhance students' Chinese performance.

Keyword: Chinese learning motivation, Chinese learning strategies

บทนำ

ตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมาตั้งแต่ในช่วงปี พ.ศ.2556-2561P* ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังปรากฏข้อมูลจากตารางต่อไปนี้

ปี พ.ศ.	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีน (P*)
2556	4,637,335
2557	4,636,298
2558	7,936,795
2559	8,757,646
2560	9,805,753
2561	10,535,955

P* คือ จำนวนยอดสะสมเบื้องต้น

จังหวัดเชียงใหม่ถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงในด้านการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวจีนนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเชียงใหม่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เข้าพักในสถานที่พักต่างๆ ในเชียงใหม่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2556 มีนักท่องเที่ยวชาวจีนเข้าพักในสถานที่พักต่างๆ 280,125 คน ต่อมาในปี พ.ศ. 2557 เพิ่มขึ้นเป็น 421,063 คน ในปี พ.ศ. 2558 เพิ่มขึ้นเป็น 567,759 คน และในปี พ.ศ. 2559 ได้เพิ่มสูงถึง 811,735 คน (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดเชียงใหม่, 2561) ด้วยเหตุนี้ ภาษาจีนจึงกลายเป็นอีกหนึ่งภาษาสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว ขณะเดียวกัน ตลาดแรงงานเริ่มรับพิจารณาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาจีนเป็นกรณีพิเศษ เพื่อมาช่วยในการประสานงานในการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวชาวจีน ในขณะที่หน่วยงานการศึกษาต่าง ๆ เริ่มเคลื่อนไหว และเล็งเห็นความสำคัญของภาษาจีนมากขึ้น โดยโรงเรียนทั้งในระดับประถม มัธยม และมหาวิทยาลัย เริ่มมีการเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อรองรับความต้องการของตลาดแรงงานที่จะเติบโตขึ้นอีกในอนาคต มหาวิทยาลัยแม่โจ้ก็เป็นอีกมหาวิทยาลัยหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญของภาษาจีน โดยเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ซึ่งในปัจจุบันได้เปิดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเป็นวิชาแกนและวิชาเลือกให้นักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และคณะพัฒนาการท่องเที่ยว โดยตั้งแต่ปี พ.ศ.2558 - 2562 ได้มีนักศึกษาสนใจเลือกเรียนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาภาษาจีนเบื้องต้น 1 ซึ่งเป็นวิชาภาษาจีนพื้นฐาน (คณะศิลปศาสตร์, 2562)

ปีการศึกษา	ภาคเรียน	จำนวนนักศึกษา (คน)
2558	1	154
	2	65
2559	1	123
	2	20
2560	1	91
	2	38
2561	1	128
	2	46
2562	1	150
	2	57

จากปรากฏการณ์ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามที่ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้มีแรงจูงใจอะไรในการเลือกเรียนภาษาจีน และใช้กลวิธีในการเรียนภาษาจีนอย่างไร การตั้งคำถามดังกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่า จะทำให้เข้าใจถึงแรงจูงใจในการเลือกลงทะเบียนวิชาภาษาจีนได้ชัดเจนและลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งสามารถนำผลจากการศึกษามาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน ให้การเรียนภาษาจีนของนักศึกษามีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์หลักของโครงการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนภาษาจีน มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- 2) เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้

วิธีการวิจัย

1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ที่ลงทะเบียนวิชาภาษาจีนในภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวนทั้งสิ้น 242 คน โดยแบ่งออกเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 54 คน และคณะพัฒนาการท่องเที่ยว จำนวน 188 คน

1.2) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ กลุ่มนักศึกษาที่ได้รับการประเมินผลการศึกษาภาษาจีนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โดยแบ่งเป็น นักศึกษาจากคณะพัฒนาการท่องเที่ยว จำนวน 10 คน ที่ได้รับผลการประเมินการศึกษาในวิชาภาษาจีน ดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 5 คน และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนควรปรับปรุง (เกรด D) จำนวน 5 คน และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน ที่ได้รับผลการประเมินการศึกษาในวิชาภาษาจีน ดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 5 คน และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนควรปรับปรุง (เกรด D) จำนวน 4 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สาเหตุที่เลือกใช้กลุ่มตัวอย่างออกมาเพียงจำนวน 19 คน นั้น เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาแล้วมีความคิดเห็นว่าการสุ่มเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างตามจำนวนดังกล่าวข้างต้น เป็นจำนวนที่มีความเพียงพอสำหรับคำตอบที่ทางผู้วิจัยนั้นต้องการ ทั้งนี้หากผู้วิจัยวิเคราะห์และประเมินข้อมูลที่ได้รับมาแล้วนั้น ยังมีความสมบูรณ์ไม่เพียงพอต่อการสรุปผลงานวิจัย อาจจะต้องมีการเรียกเก็บข้อมูลเพิ่มเติมซ้ำจากกลุ่มตัวอย่างเดิมที่ให้ข้อมูลไม่สมบูรณ์

2) วิธีการเก็บข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์ ประกอบกับวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth interview) โดยผู้วิจัยได้ใช้โทรศัพท์มือถือบันทึกเสียงบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์ แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ เพื่อหาแรงจูงใจนักศึกษาที่มีต่อการเรียนว่าเป็นแรงจูงใจประเภทใด และนักศึกษามีกลวิธีอย่างไรในการเรียนภาษาจีน จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาทำการเขียนบรรยายในลักษณะของการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (analytical description)

ผลการวิจัย

ผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 19 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีน ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2561 จากคณะศิลปศาสตร์ และคณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจในการเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนแตกต่างกันออกไป

โดยแรงจูงใจในการเลือกลงทะเบียนเรียนภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ที่มีมากที่สุด คือเลือกลงทะเบียนเรียนภาษาจีนเพื่อต่อยอดความรู้ของตัวเอง เนื่องจากนักศึกษามีพื้นฐานการเรียนภาษาจีนมาก่อนแล้ว ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจากแผนการเรียนสายศิลป์-ภาษาจีน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยนางสาวมิน (นามสมมติ) คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 กล่าวว่า เรียนภาษาจีนมานานแล้วตั้งแต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงต้องการศึกษาต่อไปเรื่อยๆ เพราะคิดว่าอย่างไรก็ตามในอนาคตต้องมีโอกาสใช้ภาษาจีน (นางสาวมิน, สัมภาษณ์) และเหตุผลรองลงมา คือ นักศึกษาคิดว่าภาษาจีนมีความสำคัญ และการเรียนภาษาจีนเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและการทำงานในอนาคต โดยนางสาวงาม(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 เห็นว่า ในปัจจุบันภาษาจีนมีความสำคัญรองลงมาจากภาษาอังกฤษ เนื่องจากในประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวจีนและไต้หวันเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก (นางสาวงาม, สัมภาษณ์) เช่นเดียวกับนางสาวนัท(นามสมมติ) สาขาพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 มองว่าเนื่องจากเรียนสาขาพัฒนาการท่องเที่ยว จึงรู้สึกว่าภาษาจีนมีความสำคัญ และจากไม่กี่ปีมานี้ก็ได้สังเกตเห็นว่าในเชียงใหม่มีคนจีนเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ดังนั้นภาษาจีนต้องมีความจำเป็นและได้นำไปใช้ในการทำงานในอนาคตแน่นอน (นางสาวนัท, สัมภาษณ์) ในขณะที่ นายชัย(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ก็ได้ให้เหตุผลที่เลือกลงทะเบียนเรียนภาษาจีนว่า เป็นเพราะเพื่อนส่วนใหญ่ทำอาชีพมัคคุเทศน์ ทำให้ตนเองเกิดแรงบันดาลใจที่อยากจะทำงานอาชีพมัคคุเทศน์ เช่นเดียวกับเพื่อน จึงก่อให้เกิดความสนใจศึกษาภาษาจีน (นายชัย, สัมภาษณ์) เหตุผลถัดมาคือ อยากสื่อสารภาษาจีนได้ คิดว่าภาษาจีนง่ายกว่าภาษาญี่ปุ่น เรียนตามเพื่อน และผู้ปกครองอยากให้เรียน ตามลำดับ

ในส่วนของกลวิธีการเรียนภาษาจีนนั้น เมื่อนักศึกษาได้เรียนภาษาจีนแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กล่าวว่า ภาษาจีนเรียนยาก ซึ่งวิชาภาษาจีนในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ต้องเรียนทั้งหมด 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทักษะทางภาษาจีนที่นักศึกษาคิดว่ายากที่สุด คือ ทักษะการเขียน และทักษะที่นักศึกษารู้สึกว่ายากรองจากทักษะการเขียน คือ ทักษะการพูด เพราะ กลัวออกเสียงผิด กลัวสื่อสารกับคนจีนไม่รู้เรื่อง นายวิน(นามสมมติ) คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 กล่าวว่า ตนเองมักจะนิกระบบการออกเสียงภาษาจีนออก (พินอิน) และรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น แต่กลับไม่สามารถเขียนตัวอักษรจีนได้ (นายวิน, สัมภาษณ์) เช่นเดียวกับ นายพล(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ที่กล่าวว่าตัวอักษรจีนมีจำนวนขีดเยอะ และบางตัวมีการออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนไม่เหมือนกัน จึงทำให้เกิดความสับสนและยากต่อการจำ (นายพล, สัมภาษณ์) แต่จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษามีการทบทวนบทเรียนที่ไม่สม่ำเสมอ และมักจะเลือกทบทวนบทเรียนเฉพาะช่วงที่ใกล้สอบเท่านั้น โดยวิธีการทบทวนบทเรียนส่วนใหญ่ของนักศึกษาจะใช้วิธีการคัดตัวอักษรจีน ซึ่งนางสาวขวัญ(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ได้กล่าวว่า ตนเองมีการทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนแต่ไม่บ่อย และหากได้ทบทวนก็ใช้วิธีการคัดคำศัพท์ในการจดจำตัวอักษรจีน (นางสาวขวัญ, สัมภาษณ์) อีกทั้ง นายเจษฎา(นามสมมติ) คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ได้ให้เหตุผลว่า เนื่องจากตนเองเรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปัญหาที่พบคือวิธีการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน จึงเกิดความสับสนเพราะเคยชินและ คิดไวยากรณ์เป็นภาษาอังกฤษ (นายเจษฎา, สัมภาษณ์) เช่นเดียวกับ นางสาวดี(นามสมมติ) คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ที่ว่าไวยากรณ์จีนยาก ทำให้เกิดความสับสน (นางสาวดี, สัมภาษณ์)

ส่วนนอกชั้นเรียนหรือในเวลาว่างนั้น นักศึกษายังคงมีวิธีการพัฒนาภาษาจีนของตัวเองที่ค่อนข้างหลากหลาย ตามความสนใจของตนเอง โดยนักศึกษาคิดว่าการฟังเพลงจีนช่วยพัฒนาทักษะภาษาจีนของตนเองได้มากที่สุด ดังตัวอย่างของนางสาวมล(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ซึ่งพัฒนาภาษาจีนของตนเองด้วยการฟังเพลงจีน และนอกจากฟังเพลงจีนแล้ว ยังดูภาพยนตร์จีนประกอบด้วย เพื่อช่วยทางด้านทักษะการฟัง เรียนรู้สำเนียงการพูด รวมถึงคำศัพท์ หากเจอคำศัพท์ที่เคยเรียนมาก่อนในเพลงจีนที่ฟัง หรือภาพยนตร์จีนที่ดูนั้นก็จะทำให้มีแรงกระตุ้นในการเรียนภาษาจีนมากขึ้น (นางสาวมล, สัมภาษณ์) เช่นเดียวกับ นางสาวพัน (นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 4 ที่ใช้วิธีการฟังเพลงภาษาจีน เพื่อฝึกทักษะการฟัง และหากสนใจคำศัพท์ในเพลงคำไหนก็จะหาความหมาย เพื่อจำคำศัพท์เหล่านั้น (นางสาวพัน, สัมภาษณ์) นอกจากนี้การฟังเพลงจีนแล้ว นักศึกษายังเลือกใช้วิธีการเรียนภาษาจีนผ่านทางออนไลน์ เช่น Youtube Facebook เป็นต้น ในปัจจุบันยังมีแอปพลิเคชัน และสื่อการสอนออนไลน์มากมาย ที่ช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้แก่ นักศึกษา ส่วนวิธีที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักศึกษาได้มากที่สุด ส่วนใหญ่แล้วคิดว่าเป็นการได้นำภาษาจีนที่ได้เรียนมาไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน อีกทั้งนางสาวมล(นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ยังคิดว่าวิธีพัฒนาภาษาจีนที่ดีที่สุดของตนเอง คือ การได้พูดคุยกับเจ้าของภาษา เช่นเดียวกับ นางสาวดำ (นามสมมติ) คณะพัฒนาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 2 ที่คิดว่าวิธีที่จะพัฒนาภาษาจีนของตัวเองได้มากที่สุด คือ การฝึกพูดและการได้พูดคุยภาษาคุยกับเจ้าของภาษา นอกจากการพูดคุยกับเจ้าของภาษาแล้ว นักศึกษายังคิดว่าการเขียนเรียงเรียงประโยคภาษาจีน ก็มีส่วนทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในตัวเอง และสามารถใช้ภาษาได้คล่องมากขึ้น (นางสาวดำ, สัมภาษณ์)

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะการวิจัย

จากการสำรวจแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาจีนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 19 คน จากคณะศิลปศาสตร์ และคณะพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า

1) ด้านแรงจูงใจ ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษามากที่สุด คือ การมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน โดยนักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานการเรียนภาษาจีนมาตั้งแต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา จึงเลือกลงทะเบียนเรียนภาษาจีนเพื่อต้องการที่จะต่อยอดความรู้และต้องการที่จะพัฒนาภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยรองลงมา คือ คิดว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่สำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต สอดคล้องกับผลการศึกษาในงานของ เกตมาตุ ดวงมณี (2549) ที่ว่า ด้วยความสำคัญของภาษาจีนปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้ที่มีความรู้ภาษาจีนเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานทั้งในภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผู้ประกอบการต่างๆในประเทศด้วย ต่อมา คือ เรียนตามเพื่อนหรือเรียนตามคำแนะนำจากคนรอบข้าง และเรียนเพราะความชอบหรือความสนใจส่วนตัว ตามลำดับ สรุปคือ เนื่องจากวิชาภาษาจีนของมหาวิทยาลัยเป็นวิชาเลือกเสรี ดังนั้น ปัจจัยที่นักศึกษาลงเรียนเลือกเรียนภาษาจีนจึงเห็นได้ชัดว่าเป็นแรงจูงใจภายนอกมากกว่าแรงจูงใจภายใน ซึ่งหลังจากที่นักศึกษาได้

เรียนภาษาจีนแล้วนั้น นักศึกษาคิดว่าภาษาจีนเรียนยาก โดยทักษะที่นักศึกษาคิดว่ายากที่สุด คือ ทักษะการเขียน สอดคล้องกับคำกล่าวของวิชชุดา โรจนสวัสดิ์วงศ์ (2557) ที่ว่า ตัวอักษรจีนมีความยุ่งยากในการเขียน เพราะ ตัวอักษรจีนเกิดจากจำนวนขีดหลายขีดมาประกอบกันจนกลายเป็นตัวอักษรจีน 1 อักษร โดยตัวอักษรจีนจะ ประกอบด้วยจำนวนขีดมากหรือขิดน้อยแตกต่างกันไปตามแต่ละตัวอักษร จึงต้องอาศัยการฝึกฝนและการทบทวน อย่างสม่ำเสมอ ต่อมาคือ ทักษะการพูด

2) ด้านกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา จากผลการสำรวจพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีการทบทวน บทเรียน และด้วยการทบทวนบทเรียนที่น้อยเกินไป ส่งผลให้ภาษาจีนของนักศึกษาพัฒนาได้ค่อนข้างช้า เพราะ นักศึกษาจดจำคำศัพท์ได้น้อย และมีความเข้าใจต่อหลักการใช้ไวยากรณ์ไม่มากพอ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทศน์ธนิธ ทองแดง (2559) พบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุดในการเขียนเรียงความภาษาจีนของนักศึกษา คือ ปัญหา ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ รองลงมา คือด้านคำศัพท์ และวิธีการทบทวนบทเรียนของนักศึกษาที่รองลงมา คือ การ พูดออกเสียงคำศัพท์ หรือพูดออกเสียงตามบทสนทนาให้หนังสือ แต่เมื่อนักศึกษาต้องการทบทวนบทเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะใช้วิธีการคัดคำศัพท์ ท่องคำศัพท์หรือประโยคสนทนาตามบทเรียนในหนังสือ นอกจากนี้ นอกชั้นเรียนหรือในเวลาว่างวิธีที่นักศึกษาใช้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนมากที่สุด คือ การฟังเพลงจีน ชมภาพยนตร์ จีน รองลงมาคือ การเรียนรู้ภาษาจีนผ่านช่องทางออนไลน์ต่างๆ ได้แก่ Youtube, Facebook ฯลฯ โดยพูดคุยกับ เพื่อนชาวจีน เป็นต้น โดยสอดคล้องกับนารีรัตน์ วัฒนเวฬ (2560:93-134) ที่พบว่า นักศึกษาใช้เพลงเป็นสื่อในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนใหม่ๆมากที่สุด และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิศากร ประคองชาติ (2555:59-76) จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาล ชั้นปีที่ 1 พบว่า การเรียนในปัจจุบันผู้เรียนที่มีความสามารถ สูงจะมีความพยายามเพิ่มโอกาสทางการเรียนภาษา โดยเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาในการฝึกฝนภาษาผ่านการ ชมภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ หรือสื่อประเภทอื่นๆ โดยวิธีที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนของนักศึกษา มากที่สุด คือ การได้นำภาษาที่เรียนไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน สื่อสารและสนทนาให้มาก ซึ่งสอดคล้องกับ ศิวนนท์ นิลพาณิชย์ (2560) ที่ให้ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยว่าควรให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยใช้ภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนให้มากขึ้น เพื่อจะได้พัฒนาทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนภาษาทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามความชอบ ความสนใจ และความถนัดในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ หทัย ดาวสดใส และจันทร์ทรงกรด คชเสนี (2554) ที่ว่า กลวิธีในการเรียนรู้ของนักเรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ ความชอบในการเรียนรู้ กิจกรรมการ เรียนรู้ และปัญหาทางด้านภาษาที่แตกต่างกัน ส่งผลให้นักเรียนเลือกกลวิธีการเรียนที่คิดว่าเหมาะสมและมี ประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อนำมาใช้พัฒนาทักษะทางด้านภาษาของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการสำรวจพบว่า ทักษะการเขียน คือ ทักษะที่นักศึกษาคิดว่ายากที่สุด อีกทั้งนอกชั้นเรียนนักศึกษามี การทบทวนบทเรียนค่อนข้างน้อย จึงทำให้จำคำศัพท์ที่เรียนไม่ค่อยได้ และยังมีปัญหาในเรื่องของการใช้ไวยากรณ์ จีน ส่งผลให้ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคภาษาจีนได้ ด้วยเหตุนี้จึงควรให้นักศึกษาฝึกทักษะเขียนมากยิ่งขึ้น ไม่ว่า

จะเป็นการเขียนเรียงความ บทความ เรื่องสั้น เป็นต้น เพื่อให้ นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกการใช้คำศัพท์และหลักไวยากรณ์ที่เคยเรียนมาทั้งหมด อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นความทรงจำ เพิ่มความชำนาญ และความเข้าใจต่อการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์จีน และนักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าวิธีที่จะพัฒนาภาษาจีนของตัวเองได้ดีที่สุด คือ การนำทักษะได้เรียนมาไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน และเนื่องด้วยการมีนักศึกษาบางส่วนคิดว่าทักษะการพูดยาก เพราะกลัวพูดผิด จึงควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ นักศึกษาได้มีโอกาสในการใช้ภาษาจีนเพื่อฝึกการสื่อสารของตนเอง เช่น จัดกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสในการทำกิจกรรมร่วมกับนักศึกษาแลกเปลี่ยนชาวจีนที่มาเรียนภายในมหาวิทยาลัย หรือนักท่องเที่ยวชาวจีน เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาลำที่ จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น และเป็นผลให้นักศึกษาสามารถนำเอาทักษะที่ฝึกฝนนั้นไปให้ในการทำงานในอนาคต

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการเก็บข้อมูลเฉพาะพื้นที่ ดังนั้น ในการทำวิจัยเพื่อหาข้อมูลแรงจูงใจในการเรียน และกลวิธีการเรียนครั้งต่อไปนั้น ควรมีการเก็บข้อมูล ศึกษาแรงจูงใจและกลวิธีการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาในพื้นที่ที่แตกต่างกันว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดการออกแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อแต่ละพื้นที่การศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- เกตมาตุ ดวงมณี. (2549). ภาษาจีนสำคัญจริงหรือในโลกยุคโลกาภิวัตน์. *วารสารดวงแก้ว*, 11(2), 127-129.
- คณะศิลปศาสตร์. (2562). *ระบบบริการการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 23 พฤศจิกายน 2562, เข้าถึงได้จาก <http://reg.mju.ac.th/registrar/home.asp>
- ทัศนธนิต ทองแดง. (2559). *การวิจัยในชั้นเรียน: การสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาการเรียนเรียงความภาษาจีนและการหาแหล่งความรู้เพื่อแก้ปัญหา*. การประชุมหาตใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 7 มหาวิทยาลัยหาตใหญ่. 212-225.
- นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ. (2560). การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. *วารสารสงขลานครินทร์ (ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์)*. 23(1), 93-134.
- นิศากร ประคองชาติ. (2555). การใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลชั้นปีที่ 1. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 4(1), 59-76.
- วิชชุดา โจรณสวัสดิ์วงศ์. (2557). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ตัวกำกับเสียงแบบลัทอักษร pinyin ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (รายงานผลการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ.

วารสารการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2564)

ศิวนนท์ นิลพานิชย์. (2560). กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1. *วารสาร
วไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 7(2), 1-12.

หทัย ดาวสดีใส และ จันทร์ทรงกลด คชเสนี. (2554). การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตร
ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรปราการ. *วารสารมหาวิทยาลัย
นราธิวาสราชนครินทร์*, 3(3), 90-99